

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Lite av varje från styrelsen

Styrelsen tackar de medlemmar som så beredvilligt ställt upp med tillbakablickande artiklar i olika idrottsliga ämnen och på så sätt gör det möjligt att producera vårt medlemsblad.

Utforskandet av idrottens historia är en tämligen ny företeelse som snabbt vinner allt större intresse både bland professionella forskare och amatörforskare. Det finns onekligen ett omfattande förråd av intressant material att botanisera i.

Vi har i detta nummer av "Minnena" en artikel av Nils Wahlberg om precisionsorientering, som visserligen är en ny gren, men som i morgon hör till historien.

Rolf Pålbrant skriver om sin vetenskapliga forskning i det idrottshistoriska ämnet.

Rolf är expert på arbetaridrott, ett ämne som han behandlade i sin doktorsavhandling 1977. Han har också författat den fyrsfaltiga artikeln "arbetaridrott" i Nationalencyklopedin (1989). Därefter har han koncentrerat sig på cykelsporten, som han ur olika synvinklar behandlat i vårt medlemsblad.

Inom föreningen finns det möjligheter också för amatörforskare att göra insatser.

Ni är alla mycket välkomna med artiklar i vårt medlemsblad.

Rådgör gärna med redaktionskommittén.

Med anledning av styrelsens förslag att instifta ett diplom har ett kompletterande förslag influiter, nämligen om tre olika diplom för skilda ändamål:

1. Årets föreningsjubileum, att tilldelas föreningar som firar jämna 10-tals år. (Kanske också kan användas som personligt hedersdiplom).
2. Årets idrottshistoriska prestation. Tilldelas person eller lag, som gjort ett tävlingsresultat som går till hävderna.
3. Årets idrottshistoriska insats. Tilldelas person som under året eller tidigare utfört värdefull forskning och dokumentation i vår anda.

Styrelsen utlyser härmed en tävling om föreningens diplom. Förslag skall vara ordföranden tillhanda den 1 november. Vi ber också medlemmarna kommentera ovanstående förslag.

Ska vi ha ett eller flera diplom?

Från författarna, Torbjörn Andersson och Aage Radman, har vi fått information om deras nyutkomna bok, "FRÅN GENTLEMAN TILL HULIGAN? Svensk fotbollskultur förr och nu", som uppges vara en rikt illustrerad, kulturhistorisk skildring av den svenska fotbollens historia och ser spännande ut. Boken kostar 239:- + porto 29:50 och kan beställas från Brutus Östlings Bokförlag Symposion, 241 20 Eslöv, tel. 0413-60990. Lägre pris vid köp av flera ex.

Vi har som gåva fått den fina boken om Jernvallen i Sandviken, som recenserar i särskild artikel.

Tyvärr är det fortfarande 39 medlemmar som inte betalat årsavgiften i UIHF för 1998 och därför inte heller fått senaste årsbok. Avgiften är 100 kr för privatpersoner, 125 kr för familjer och 150 kr för organisationer. Föreningens postgiro är 81 82 34-7. Inbetalningskort biläggs.

En ny upplaga av vår lilla propagandafolder, där mål och verksamhet presenteras, har tryckts upp. Ett exemplar biläggs, men vi sänder gärna fler till dem som vill hjälpa oss att göra UIHF känd, t.ex. i den egna föreningen. H. M. Gauffin, tel. 018-543662 tar emot beställningar.

Till terminens sista möte, i november, hoppas vi på Staffan Hasselbergs medverkan med ett kåseri om egna och andras Vasalopp under många år. Staffan kom nyligen ut med bok om Vasaloppet som rönt stor uppskattning.

Styrelsen tar också gärna emot tips och önskemål från medlemmarnas sida. Vi har inte släppt tanken på en bilsportkväll och undersöker nu möjligheterna att ordna en sådan till våren.

Men nu hoppas vi att många möter upp på Upplands Idrottsförbund tisdagen den 20 oktober, då Arne Pettersson kåserar och visar bilder av originella profiler inom den upsaliensiska simhistorien.

Väl mött

Styrelsen

Från idrottshistoriekonferensen i Vänersborg

Som UIHF:s ordförande har jag deltagit i den VIII:e idrottshistoriska konferensen i Vänersborg. Huvudtemat var "Hur förverkliga RF:s intentioner med dokumentation av idrottshistorien?" Professor Jan Lindroth talade om den idrottshistoriska folkrörelsen och RF:s 100-årsjubileum 2003.

Leif "Loket" Olsson kåserade mycket inspirerat om Bingolotto nu och i framtiden. Han berörde både svårigheter och förtjänster och drog också fram många roliga händelser som inträffat under TV-inspelningar, ibland direkt i "rutan". Karl Örsan redogjorde för arbetet i RF:s projektgrupp för "Det idrottshistoriska arvet". Man avser att vid nästa RF-möte presentera en arkivhandledning som jag hoppas kunna återkomma till i nästa nummer av "Minnena".

I Folkets Hus konferenslokal hade Harald Jacobsson i västgötaföreningen ordnat en mycket fin utställning av olympiska frimärken och förstadagsbrev och -kort från spelens återupplivande på 1890-talet fram till nu.

Man visade också, bl.a. i form av medlemsblad, vad entusiaster på olika håll i landet åstadkommit i bevarandet av idrottshistoria. I gruppdiskussioner behandlades organisations- och samarbetsfrågor från RF till regional och lokal nivå.

I Vänersborg var de flesta av landets idrottshistoriska föreningar närvarande. Västergötland deltog med en rad föreningar från olika delar av landskapet. Ny i kretsen var Stockholms Idrottshistoriska Förening som representerades av sekreteraren Tommy Forsgren och Ulla Jansson (Norrtäljebo). De berättade bl.a. att de fått ett eget arbetsrum hos Stockholms Idrottsförbund och dessutom viss kanslihjälp.

Från uppländskt håll föreslog jag kollegerna ett mera organiserat utbyte av medlemsblad och småtryck än vi tidigare haft och utbyte av föredragshållare och besök distrikten emellan. Kim Söderström från Uppsala deltog i konferensen, i år som enda folkrörelsearkivarie. För mig är hans intresse glädjande. Vi kom bl.a. överens om närmare samarbete med en träff på arkivet i höst eller vinter.

Den nuvarande administrationen av det idrottshistoriska samarbetet mellan föreningar och museer fortsätts tills vidare som hittills i form av medlemskap i SVIF. Andra alternativ för huvudmannaskap som diskuterades, var antingen som kommitté direkt under RF eller i form av nybildat eget riksförbund.

Karl Örsan har utsetts till ordförande i SVIF:s arbetsgrupp för nästa konferens som äger rum år 2000 i Östersund. Övriga medlemmar är Kjell Johansson, Westgöta Idrottshistoriska Sällskap och Bengt Brügge, Jämtlands läns Idrottshistoriska Förening.

Sammanfattningsvis kan sägas att konferensen inte kom fram till någon slutgiltig lösning på organisationsproblemet, beroende på att RF reagerat l å n g s a m t på motionerna till förra riksmötet. Konferensen var ändå värdefull, särskilt på grund av idéutbytet med föreningar och museer från hela landet.

Inga Löwdin

Andra idrottshistoriska organisationer i Sverige

SVIF, Svenska Idrottshistoriska Föreningen,

c/o Leif Yttergren, Idrottshögskolan, Box 5626, 144 86 Stockholm

Blekinge läns Idrottshistoriska Förening, Regeringsgatan 58, 474 35 Karlshamn

Bohus.Dals Idrottshistoriska Förening, Jacob Trahngatan 8A, 451 31 Uddevalla

Borås Idrottshistoriska Sällskap, Box 554, 503 14 Borås

Dalarnas Idrottshistoriska Förening, Byängsvägen 25, 783 50 Gustafs

Folkrörelsearkivet i Uppsala län, Box 216, 751 04 Uppsala

Föreningen Idrottsarkivet, Springpostgränden 3, 252 20 Helsingborg

Gotlands Idrottshistoriska Sällskap, Visborgsgatan 30, 621 58, Visby

Gästrikedrottens Historiska Förening, Sandstensvägen 13, 802 62 Gävle

Göteborgs Idrottsmuseum, Anders Personsgatan 18, 416 64 Göteborg

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap, Gästrikevägen 11, 826 39 Söderhamn

Malmö Idrottsmuseum, Box 18079, 200 32 Malmö

Jämtlands läns Idrottshistoriska Förening, Genvalla 3206, 831 93 Östersund

Smålands Idrottshistoriska Sällskap, C. M. Agrells väg 20, 553 11 Jönköping

forts.

Stockholms Idrottshistoriska Förening,

c/o Tommy Forsgren, Stockholms Idrottsförbund, Svetsarvägen 4, 171 41 Solna.

Sörmlands Idrottshistoriska Sällskap, Eskilsgatan 67, 633 56 Eskilstuna

Värmlands Idrottshistoriska Sällskap, Box 10, 651 02 Karlstad

Västerbottens Idrottshistoriska (F. el. S?), c/o S.- H. Viklund, Nordanå, 931 33 Skellefteå

Västgöta Idrottshistoriska Sällskap, Stenlundavägen 16, 504 63 Borås

Örebro läns Idrottshistoriska Sällskap, Box 444056, 700 04 Örebro

Köp-, sälj-, bytes- och lånemarknad

Du som söker eller vill sälja, byta eller låna böcker, vykort, frimärken eller andra föremål med idrottsanknytning kan kostnadsfritt annonsera om detta.

...jag söker fortfarande

boken "Polacksbacken, en gammal lägerplats" – i bra skick och till bra pris

samt "Skärmen", orienterarnas årsbok 1938.

Jan Andersson 018-358167

UIHF säljer enstaka exemplar av olika årgångar av årsskriften Idrott, historia och samhälle, som nu realiserar för 30 kronor per st. (porto tillkommer). Passa på att komplettera Din serie. Årsboken 1990 innehåller ämnesregister över alla tidigare artiklar.

Beställ genom Hans-Magnus Gauffin 018-543662.

Hänt sen sist...

Sedan vi sände ut det förra bladet har en regnig sommar förflutit, men jag hoppas att våra medlemmar ändå haft tillfälle att njuta av några vackra dagar med lite praktisk idrott och motion. Eller blev det kanske mest TV-tittande på fotbolls-VM och Friidrotts-EM?

Nu är det i alla fall dags att samlas kring idrottshistorien igen. Vår första träff är planerad till den 20 oktober, då Arne Pettersson kommer att kåsera om originella profiler inom Uppsala-simningen. Vi kan räkna med många roliga historier. (Se annons på sista sidan).

Men först en tillbakablick. 17 medlemmar deltog i UIHF:s utflykt till Sandviken och Högbo bruk den 9 juni. Vi togs emot i Smedsgården i Sandviken av medlemmar i Sandvikenavdelningen av Gästrikheidrottens Historiska Förening (GIHF) med Lennart "Klangen" Andersson i spetsen. Här drack vi kaffe, besökte bruksmuseet och lyssnade till föredrag om idrottslivet i Sandviken genom tiderna.

Nästa punkt på programmet var samling i Herrgården i Högbo för ett intressant föredrag om brukets historia. Efter en god lunch sammanträdde UIHF:s styrelsemedlemmar med kollegerna från Gästrikland i kaféet Qvarnen, medan övriga upplänningar hade tillfälle att göra en rundvandring med besök i Högbos olika museer.

Till sammanträdet i Qvarnen hade GIHF:s styrelse med sex man och en kvinna kommit. Ordföranden i värdföreningen, Helge Rask, hälsade välkommen och berättade om verksamheten sedan starten 1990. Sekreteraren Kaj Annebrant informerade om föreningens arbete med huvudvikten lagd på Sandviken. Det visade sig att man har en omfattande och mycket varierad verksamhet, som det var nyttigt och intressant att få ta del av.

Styrelsemedlemmar ur GIHF och UIHF som träffades i Högbo den 9 juni 1998

Här följer några exempel på GIHF:s verksamhet:

Idrottskaféer med jubilerande föreningar och videoinspelningar med hjälp av Sandvikens Television. Programmen har sedan visats flera gånger i lokal-TV.

Man har på Jernvallen i Sandviken fått två skyltfönster för idrottshistoria, som sköts av GIHF. I det ena fönstret presenteras just nu Sandvikens idrottshjältar, i det andra uppmärksammas Högbo AIK 75 år, och senare i höst visas glimtar från ishockeyns 60-åriga tillvaro på orten.

Kaj Annebrant, som är journalist på Gefle Dagblad, företräder också idrotten i Sandvikens Kulturhistoriska Förening och har på kommunens uppdrag skrivit boken "60 spännande år" om ortens pampiga idrottsplats Jernvallen. Boken recenseras på sidan xx.

Föreningens nästa bokprojekt handlar om Gästrikidrotten före 1950. Projektet har initierats av GIHF, som också står för redigeringen. Boken ges ut som årsbok i Gästriklands Kulturhistoriska Förening i början av 1999. Den kommer att innehålla artiklar och bilder om idrott från landskapets alla socknar. Ett 20-tal lokala författare är engagerade i projektet. Dessutom planerar Sandvikens AIK, bildad 1901, en 100-årsbok om idrott utanför Jernvallen.

GIHF har lyckats intressera flera av distriktets föreningar för idrottshistoria och hjälpt till med att starta studiecirkel enligt "I fädrens spår". Biblioteket i Sandvikens Folkets Hus har också inrett ett speciellt rum för idrottshistoria. Där finns jubileumsböcker, urklippsböcker, videoinspelningar, inramade fotografier och ett prisskåp.

GIHF försöker bilda lokalavdelningar på större orter, vilket lyckats mycket bra i Sandviken men inte i Gävle. Man önskar mera draghjälp från Gästriklands Idrottsförbund och SISU, ungefär som vi har det i Uppland.

Helge Rask beklagade att intresset för idrottshistoria är svagt i delar av den lokala idrottsvärlden. SDF:en och vissa föreningar tycks vara svårarbetade, trots att GIHF erbjuder medverkan i olika möten och andra arrangemang och håller kontakt genom uppvaktning av förtjänta ledare och jubilerande föreningar. Däremot har man lyckats bättre med att intressera enskilda idrottsledare för medlemskap. Ett mål är att på nyåret ha 200 medlemmar.

Vi önskar lycka till med detta!

Gästrikarna är gynnade av intresse och stöd från den lokala pressens sida, något som vi tyvärr saknar i Uppland. Samarbete har också kommit igång med granndistriktens idrottshistoriska föreningar, såsom Dalarnas och vår egen förening. Man ger ut ett medlemsblad två gånger per år. GIHF har lägre årsavgift än vi, men å andra sidan har vi fler medlemsförmåner: både SVIF:s årsbok och tre nummer av "Uppländska Idrottsminnen" per år.

Från uppländsk horisont berättade jag kortfattat om vår verksamhet och konstaterade att vi i stort sett har samma målsättning, men arbetar med lite olika infallsvinklar, och att vi säkert har en hel del att lära av varandra. Jag inbjöd också till mera samverkan, t.ex. med någon gemensam sammankomst någonstans i Norduppland t.ex. i Tierp eller någon bruksort. Vi har ju många gemensamma intressen. Vi kommer att fortsätta att utbyta publikationer och inbjuda till varandras öppna föreningsmöten.

Inga Löwdin

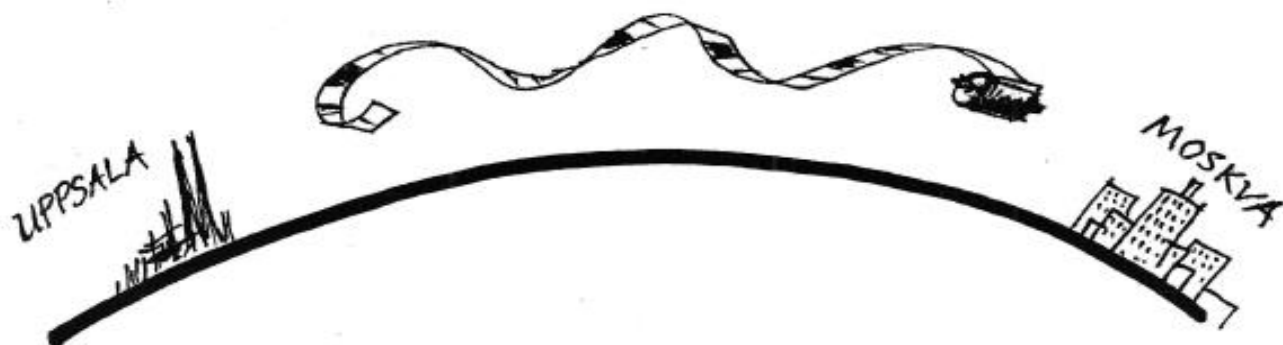
Något om forskning i idrottshistoria

Jag ska här försöka återge några av mina erfarenheter som forskare i idrottshistoria. Visserligen har jag alltid varit intresserad av idrott och varit aktiv både i fotboll och medel- och långdistanslöpning, men det var först i början av 70-talet, när jag var doktorand inom Folk-rörelseprojektet, som mitt intresse vaknade för forskning i ämnet idrott. Projektledaren, professor Carl Göran Andræ, stödde mig helhjärtat i mitt ämnesval och viss betydelse hade också Jan Lindroth, som 1974 var den förste att disputera på ett idrottshistoriskt ämne, "Idrottens väg till folkrörelse".

Min avhandling, med titeln "Arbetarrörelsen och idrotten 1919-1939", är en studie i relationerna mellan de stora folkrörelserna men också de konflikter som uppstod när idrottsrörelsen konfronterades med den politiserade idrotten både från diktaturstater och från socialistiska rörelser. Ungefär hälften av avhandlingen handlar om mellankrigstidens svenska och internationella arbetaridrott. Här är det värt att nämna att jag inte hade en aning om att det existerat ett alternativ till den etablerade s.k. borgerliga idrottsrörelsen, förrän P. O. Enquist, som jag delade forskarbord med på Carolina i början av 70-talet, gjorde mig upp märksam på detta. Jag fick låna manuskriptet till hans roman *Sekonden*, där han behandlar mellankrigstidens arbetaridrott både i dokumentär och fiktiv form, och han övertygade mig om att detta var ett ämnesområde som borde bli föremål för vetenskaplig forskning.

Så här efteråt har jag svårt att förstå att jag orkade genomföra avhandlingsarbetet, både jag och min fru hade lärartjänster och vi hade två minderåriga barn därhemma. "Inte en bok till, pappa", fick jag ofta höra från dottern. Det är klart att jag misströstade många gånger, t. ex. när en genomgång av en årgång dagstidningar inte gav något resultat eller när ett avhandlingsavsnitt, som jag lagt ner stor möda på, blev alltför hårt kritiserat enligt min mening. Sådana motgångar kunde dock kompenseras av överraskande upptäckter av en okatalogiserad broschyr på Carolinas vindsvåning eller ett maskinskrivet protokoll i ett osorterat arkivmaterial i källarvåningen hos Arbetarrörelsens Arkiv (ARA) i Stockholm.

Ett "fynd" kan jag yvas över och det är en mikrofilm från Marx-Lenininstitutet i Moskva. Jag vill minnas att det var någon gång 1974 som arkivarien Eva Carlsson på ARA skulle besöka institutet för utbyte av något källmaterial. Jag bad henne då att höra sig för om det fanns något som handlade om sovjetisk eller svensk arbetaridrott. Döm om min förvåning när hon kom hem med ett mikrofilmat material som jag inte tidigare hade kunnat finna i arkiven här hemma.

Efter min disputation 1977 kom det att dröja till slutet av 80-talet, innan jag fick tillfälle till forskning på heltid. Jag sökte då och erhöll glädjande nog det 3-åriga projektanslag som Riksbankens Jubileumsfond årligen utannonserar. (Jag var den ende av de sex forskare som då erhöll fondens forskningspengar som inte innehade professors titel.) Som titel på min projektansökan hade jag då "Cykelsporten i Sverige och dess beroende av den ekonomiska och tekniska utvecklingen," vilken jag sedan dess formulerat om åtskilliga gånger.

Den utgångspunkt man väljer för sin forskning måste enligt min mening bestämmas av ens historieuppfattning, och därför är det för mig viktigast att söka svar på vilken större samhällelig process som tvingar fram förändringar, i detta fall inom cykelsporten. Det innebär att jag inte i första hand fokuserar min studie på medlems- eller organisationsutveckling utan i stället på relationerna mellan cykelindustri och cykelsport med variabler som finansiering, marknadsföring/reklam, lagstiftning och regelverk. Den tidsram jag håller mig inom, 1890-1960, motiveras av att det var först på 1890-talet som cykeltävlingar började arrangeras i vårt land och att systemet med firmaanställda cyklister upphörde 1960.

Jag vill minnas att jag började materialinsamlingen med att till mitt forskarbord på Carolina beställa fram den litteratur och de tidskrifter som kunde vara till nytta för min forskning.

Nu är det ju primärmaterial som varje forskare är ute efter, och tyvärr är otryckt material från cykelfabrikerna här i Uppsala liksom från Lindblads och Wiklunds fabriker på ett eller annat sätt förkomna. Det som finns bevarat är ett 20-tal kapslar på Riksarkivet med handlingar från Nymans verkstäder. Det är mest fråga om ofullständigt bevarade räkenskaper, dock har jag här gjort några verkliga fynd i form av skrivna kontrakt med några firmaanställda elitcyklister på 20- och 30-talet.

Följden av denna brist på otryckt källmaterial har gjort att jag måst ägna mig åt en mycket tidsödande genomgång av småtryck som kalendrar, kataloger och programblad samt sist men inte minst tidningsmaterial från hela perioden. Jag har bl.a. granskat alla årgångar av Idrottsbladet 1910-1960, samtliga huvudstadstidningar och några landsortstidningar i de fall, när jag har trott att jag kunnat erhålla för ämnet värdefulla uppgifter.

Jag vill gärna anföra två exempel, som är typiska och lärorika för jakten på källmaterial. När jag för några år sedan blev ombedd att skriva en artikel om cykelsport i Varbergs museums årsbok för 1994, bad jag 1:e arkivarien Eva Berntsson Melin att se efter om det fanns något arkivmaterial, som jag kunde ha nytta av. Jag fick då ett nekande svar, men något år senare sände hon mig en kopia av ett par protokoll, som återfunnits i en kartong i ett av museets förvaringsrum. Det var två styrelseprotokoll från Josef Erikssons cykelfabrik i Uppsala, daterade i november 1928 och 1929, som bl.a. innehöll ett skriftligt kontrakt med en firmaanställd cyklist. Jag fick likaså ett negativt besked, när jag hösten 1990 gjorde en förfrågan hos Cykelförbundets kansli om arkivmaterial från den tidiga verksamheten. Men för säkerhets skull åkte jag ut till förbundets lokal i Sigtuna och där fann jag i deras källarutrymme flera lådor med protokoll och andra handlingar från starten 1900 och framåt, visserligen med en hel del luckor men ändå tillräckligt för att utgöra värdefulla komplement till min undersökning.

En viktig källa är muntliga meddelanden och jag har hittills mestadels per telefon intervjuat ett 50-tal f.d. aktiva cyklister och ledare. Den som gav mig den viktigaste informationen om förhållandena på 20-talet var framlidne Gösta Carlsson, "den flygande skolläraren", med en olympisk bronsmedalj som främsta merit. Jag har en lång bandad intervju med honom liksom med Halle Janemar, som är en mycket värdefull informatör om cykelsportens utveckling från 30-talet och framåt.

Målet för min forskning om cykelsporten och dess relation till samhällsutvecklingen i stort har hela tiden varit att skriva en någorlunda lättläst monografi, som jag nu hoppas kan gå i tryck om ett par år. Vad som nu återstår att göra är kompletterande arkivstudier i Stockholm och hos Monark i Varberg och därefter det mödosamma renskrivandet av excerpter och ofärdiga manussidor.

Rolf Pålbrant

Vill Du medverka i vårt medlemsblad som skribent/idégivare eller har Du bilder lämpliga för publicering? Hör i så fall av Dig till någon i redaktionsgruppen:

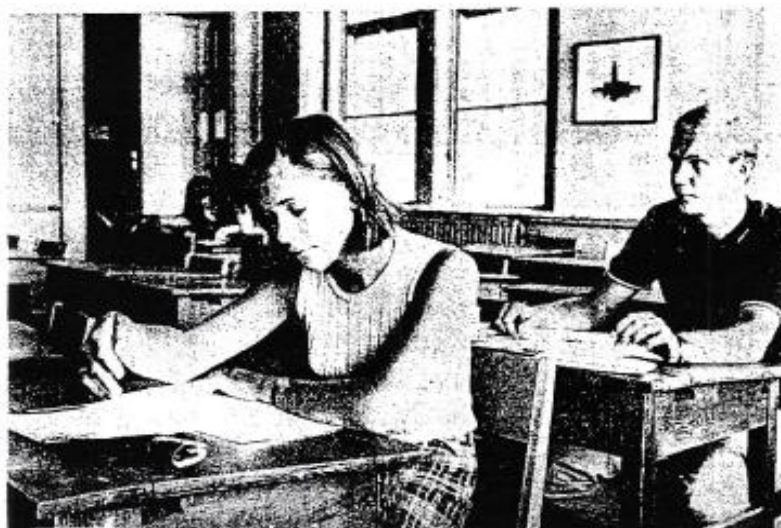
Jan Andersson 018-358167; E-mail: wallhofs@wineasy.se

Inga Löwdin 018-537874, Arne Pettersson 018-692865

Rolf Pålbrant 018-302573, Birger Persson/Bille Bild 018-381152

Mina klasskamrater om 25 år

En helt vanlig dag för några månader sedan fick jag ett brev, som var poststämplat i Uppsala. Jag får ganska många brev i veckan och brukar inte ha särskilt bråttom med att öppna dem. Men ett handskrivet brev poststämplat i Uppsala verkade underligt. Jag öppnade därför brevet och fann, att det var en klasskamrat från min realskoletid, Hillfelt, som var avsändare. Jag läste vidare och han berättade, att han och några andra klasskamrater från Uppsala inbjöd till en klassträff, som skulle hållas i Uppsala en lördag-söndag några veckor senare. Det visade sig, att jag var ledig då och kunde komma. Jag besvarade därför inbjudan med ja, och började fundera på vilka som kunde tänkas komma. Det skulle verkligen bli roligt att få träffa dem igen.

I ett klassrum sitter Peder Groth och Louise Berggren.

Ulf Svensson, som erövrade ett svenskt mästerskap, men gifte sig och slutade när han stod på toppen av sin karriär. Han är numera känd i scoutkretsar, sedan han blivit kårchef i Tierps scoutkår och drivit fram den till en av Sveriges bästa. Bland de andra jag kommer ihåg var elevrådsrepresentanten Hillfelt, som numera driver en kedja av skoaffärer i Mellansverige.

Detta var bara tre av de över trettio i klassen och jag var spänd av förväntan att få träffa dem igen.

När vi träffades på lördagskvällen, var det ett 25-tal av de gamla klasskamraterna som hörsammat kallelsen.

Det var inte många jag kände igen till utseendet, men en som inte förändrats var Johan Lefvert. Han hade samma utseende som den dag vi tog realexamen. Ölund, humoristen, hade heller inte förändrats mycket, men han var svår att känna igen på grund av avtagande hårväxt. Han berättade att han för några år sedan startat en fabrik, där man tillverkar skivstänger. Jag frågade om det inte var lämpligt, att han själv skulle använda skivstängerna till de ändamål de är tillverkade för. Han kunde nog bli några kilo lättare då. Men han svarade, att det bara var muskler, så humorn från realskoletiden fanns tydligen kvar.

På kvällen hölls ett samkväm och på det följde dans. Ett trevligt inslag var när vännen Svensson skulle lära oss dansa twist igen. Det var nämligen modedansen på den tiden vi gick

Jag tog fram ett gammalt klasskort, och jag började tänka efter vilka jag kom ihåg. Där såg man klassens fotbollsstjärna Almgren, som gjorde sig ett gott namn som centerhalv, under den tid Uppsala-klubben Sirius spelade i allsvenskan.

Bland de mera kända märktes också fixstjärnan på orienterhimlen,

i realskolan. Den som hade bästa minnet var tydligen Andersson, för han visade sig vara en överdängare och korades slutligen till klassmästare.

På söndagen kom vår gamle klassföreståndare Berg, och han visade det gamla kära läroverket för oss på samma sätt som den dagen vi började i första realskoleklassen.

Dagen avslutades med att vi lovade varandra, att vi skulle göra om samma sak om tio år.

Bernt Karlsson

Idrottsklassen 34 b

Det var ett intressant sammanträffande, att det infördes en artikel om Rasbo IK:s 70-årsjubileum av Roger Almgren direkt efter min artikel om Gimospelen i förra numret av Upländska Idrottsminnen. Det var nog första gången jag kommit före Roger i något.

Saken är nämligen den, att vi gick i samma realskoleklass under tre år i början av 1960-talet. Vi började i 14b på Uppsala Högre Allmänna Läroverk hösten 1960, varpå våra vägar skildes när vi gick ut 34b på Katedralskolan våren 1963. Under det året bestod klassen av inte mindre än 36 pojkar. Det ger sig därför självt att flickor inte förekom. Under tiden hade alltså skolan bytt namn.

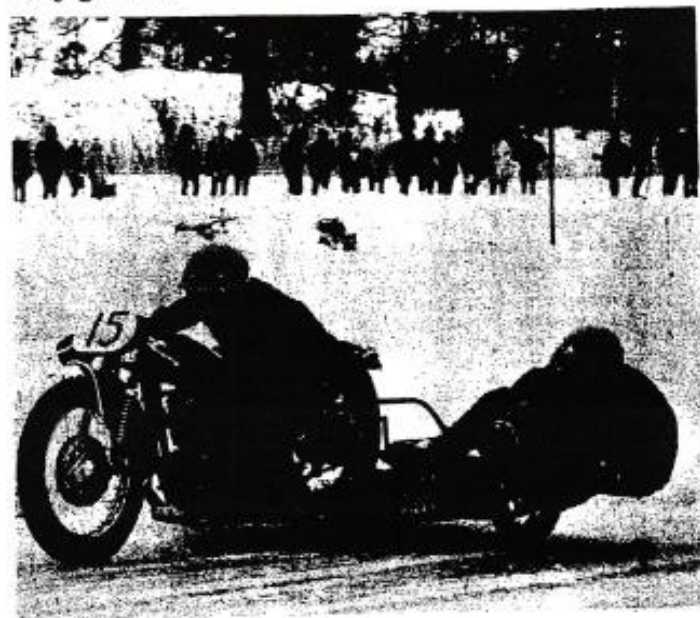
Den här klassen var i många stycken en riktig idrottsklass, långt innan begreppet idrottsklass tillfördes det svenska språket, med många duktiga utövare. Roger var redan då en stor fotbollsstrateg som centerhalv i klasslaget med välplacerade djupledspassningar och framförallt kraftfulla långskott som främsta kännetecken. Det var åtskilliga gånger som skrivaren av dessa rader i egenskap av målvakt försökte stoppa hans blytung skott och inte sällan tvingades släppa dem förbi sig med svedda fingrar som kännbart minne.

Vi var nog mer än en i klassen som räknade med att Roger skulle bli något stort på fotbollsplanen.

Jubileumsartikeln om Rasbo IK påminde mig om, att jag nog behandlat detta på en skolskrivning en gång. Efter visst letande på vinden hittade jag en liten blå Esselte-skrivbok, där jag den 19 maj 1962 med spretiga bokstäver med skrivit svenskuppsats på temat "Mina klasskamrater om 25 år". Med intill visshet gränsande sannolikhet satt klassen utspridd i Katedralskolan bönehusliknande aula den här dagen. Aktstycket, som naturligtvis aldrig har varit publicerat tidigare, har med viss tvekan återgivits i föregående artikel.

Några av klasskamraterna blev alltså särskilt uppmärksammade med namn och lite fri spekulering om vad som skulle kunna komma att hända dem. Om Roger Almgren skall dock sägas, att han i verkligheten varken kom att spela i Sirius eller allsvenskan utan blev Rasbo trogen under hela sin långa fotbollskarriär. På äldre dar har han börjat med orientering i IF Thor, ett märkligt vägval kan det tyckas. Detta kan möjligen jämföras med signaturens, som delvis gått motsatta vägen. Efter att ha tillbringat ungdomsåren i orienteringsskogen i Rånäs OK:s klubbdress - ibland väldigt länge dessutom - har han de senaste åren mest varit fotbolls-supporter vid sidlinjen, när döttrarna spelat med Danmarks IF. Ulf Svensson var hygglig orienterare men ännu bättre skidorienterare i Tierps IF. Idag bor han mellan Uppsala och Sigtuna och sysslar med laserbehandling av skadade travhästar vid Mälaren Hästklinik i Hälgesta.

Börje Hillfelt blev aldrig skohandlare utan lär vara lärare någonstans i södra Sverige. Han spelade pojkligsfotboll i Almunge IK och senare bordtennis i Uppsala Godtemplares IK, efter vad jag minns.

Upplandsöveranerna Hasse Nordström/Pelle Öhlund i full fart under sidovagnsfinalen.

Den första slantsinglingen i UNT:s bandycup. Rättsskiparen Kurt Lundberg skickar slanten i luften sedan Bengt Johansson, Amatör (t. v.) och Bo Kastenholm, Royal, bestämt sig för krona eller klave

Per Ölund startade sin fotbolls- och bandykarriär i Vattholma IF, men kom så småningom till Sirius. Dessutom åkte han burkslav i sidvagn med Hasse Nordström på isbana. Sist jag hörde talas om Pelle var han lokalradiochef i Östersund. Men det var rätt länge sedan.

Andersson hette Thomas i förnamn. Honom minns jag som en hygglig fotbollsback med "befriande sparkar", som det hette på den tiden. Om han senare kom att utöva någon mera aktiv idrott är okänt för mig, likaså var han finns idag.

Johan Lefvert spelade handboll, förmodligen i Studenternas IF, med viss framgång och förfasade gymnastikläraren Tage Engström med att kalla basket för "flicksport".

Tage stod emellertid på sig och förklarade för oss mindre vetande, att basket var en sport som skulle komma. Vem tror ni fick rätt? Johan finns kvar i Uppsala, är handelsman med presentartiklar som specialitet och kan då och då påträffas till fots på Upplandsleden.

Vår klassföreståndare Berg, matematik- och fysikläraren Martin Berg, blev också omnämnd. Han var duktig pistolskytt i Uppsala Skyttegille. Av gymnastiklärarna är Tage Engström redan nämnd. Vår andre gymnastiklärare var Percy Sjöberg, under en hel del år sekreterare i Upplands Idrottsförbund.

Men det fanns många andra i klassen, som aldrig blev apostroferade i den lilla svensk-uppsatsen, men ändå satte spår på de uppländska idrottsarenorna som aktiva och i många fall senare som ledare. Tillåt mig därför att nämna Roland Fredriksson, fotbollsspelare- och ledare i Hagby IK, Lars-Åke Olsén, fotbollsspelare och -ledare i Skuttunge SK och SK Iron, Roger Jansson, simmare i US, Alf Johansson, spjutkastare i UIF, Lars-Erik Lindström, fotbollsspelare i Märsta IK, Hans Nordström, duktig bandyspelare under pojklagstiden och senare framgångsrik motorcykelförare för Rasbo MK med och utan sidvagn, Bo Kastenholm och Gunnar Ögren, fotbolls- och bandyspelare, vars klubbtilhörigheter jag glömt, Kjell Sterner, fotbollsmålvakt i Almunge IK och -ledare i Uppsala-Näs IK.

Lars-Gunnar Arnesson spelade fotboll i Järlåsa IF:s pojklag. Hans broder Jörgen kom emellertid till Sirius. Lennart Sundberg spelade handboll, möjligen i Studenternas IF och Bosse Hawén blev segelflygare med vissa framgångar. Johnny Swalstedt var med i UIF som sprinter och som boxare. I klassen gick en tid också Håkan Lundqvist, som bl. a. körde enduro på motorcykel och bilorientering för Skepptuna MK, vill jag minnas.

Huruvida den vikarierande svensklärarinnan Margit Åhlén, som formulerade uppsatstemat "Mina klasskamrater om 25 år", utövade någon idrott är dock inte känt.

Bernt Karlsson

vi gratulerar:

IFK Sigtunas 25-årsjubileum 13.6.1998

Vid årsmötet bildade vi i IFK Sigtuna en kommitté som skulle anordna föreningens jubileumsfirande. Den satte snart igång arbetet och hade några träffar, där det bestämdes vad de olika flickorna i laget skulle ansvara för. Kommittén önskade ha alla resultat för de serier som vi spelat i. Jag tog fram dessa som förstörades och anslogs vid jubileet. Kort samlades in och sattes upp på skärmar. Jag lämnade in alla vimplar och alla speltröjor vi haft under åren. Tröjorna sattes upp i trappan upp till hallen.

Jag tog fram listor på gamla spelare, som Sofia Jansson skaffade fram adresser till.

Många flickor fick jag tag igenom telefon.

Hälften av flickorna i laget ordnade med dukningen och maten i S:t Olofs skola, den andra hälften ordnade allt i sporthallen.

Allt ordnades helt fantastiskt. Gunnar och jag anlände kl. 15.00, då vi ej fick komma tidigare. I ingångshallen fanns det kaffe, te och saft med hembakat bröd för en tia. Där fanns också alla korten och mera.

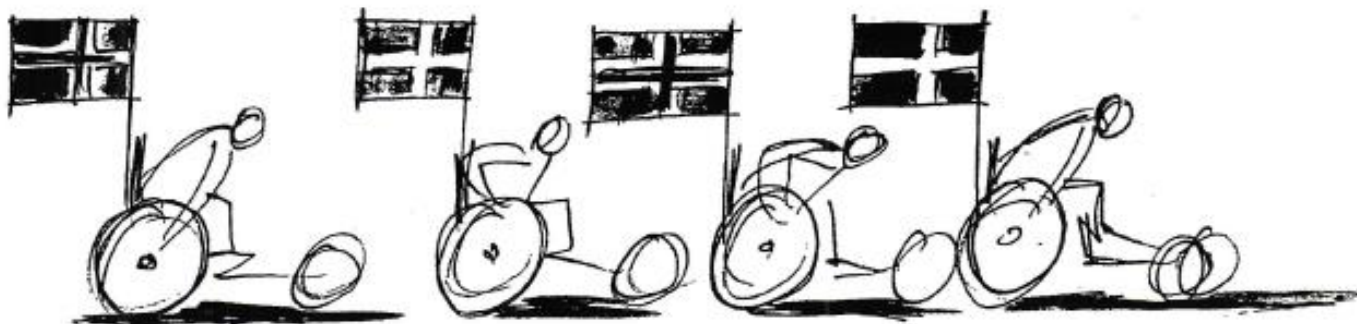
Två handbollsmatcher spelades 2 x 15 min. Först delades vi upp i 2 lag; det röda och det vita. Pinnen Ström dömde matchen och han uppvaktade oss med rosor. Föreningen uppvaktade honom med ett standar och tackade honom för all hjälp genom åren. Det röda laget vann med 10-6 inför fullsatt läktare.

Det var 13 av de äldre spelarna som deltog men man märkte inte att det hade gått många år sedan de var med. Ytterligare en match spelades, mellan damlaget och respektive män och sambor.

Kl. 18.00 åt vi middag som var fint anordnad med god mat. Efter maten delade jag och Gunnar ut utmärkelser från olika förbund till föreningen och några styrelsemedlemmar. Ingen från förbunden kunde närvara. Flickorna i laget uppvaktade mig och Gunnar med en visa av Annika Ljungkvist, som de sjöng, och överlämnade några gåvor. Jag får nog säga att det var den finaste och roligaste tilldragelsen i mitt liv. Allt var fantastiskt och självklart var det roligt att träffa alla "gamla" spelare igen. Denna dag kommer jag alltid att minnas. Ett stort tack till alla som gjorde dagen så fin.

Elsie Ekedahl

Nordisk landskamp i Precisionsorientering 5-6 september 1998

Den 13:e landskampen i precisionsorientering arrangerades i Sigtuna helgen 5-6 september 1998. Närmast ansvariga var Upplands Orienteringsförbunds preo-kommitté med Torsten Ericsson som tävlingsledare, Tage Nilsson och Nils Wahlberg som banläggare och Håkan Lundberg och Sture Sporrang som bankontrollanter.

Inkvartering för landskampsdeltagarna och deras medhjälpare var ordnad på kursgården Ansgarsliden/Sigtuna Folkhögskola, där den nybyggda Västergården med 22 handikappanpassade rum och med en synnerligen god service vann alla deltagares gillande

Startplatserna för båda dagarna var belägna på stigen alldeles söder om Mälargården. Lördagens banor hade Tage Nilsson lagt i huvudsak längs elljusspåret förbi Sigtuna OK:s Hällsbostugan. Söndagens banor gick längs gångstigar och cykelleder upp till Hällsbo och sedan söderut förbi Trefaldighetskällan. Målet båda dagarna låg vid fotbollsplanen 300 meter nordost om Ansgarsliden.

Ett 15-tal medlemmar ur Sigtuna OK var båda dagarna med som vägvakter, kontrollvakter, påskjutare/bromsare och medhjälpare vid tidkontrollerna. Dessutom ställde Sigtuna OK upp med tävlingskartan, original i skala 1:10 000, som uppförstorades och preo-anpassades till skala 1:5 000 av Bo Lindberg. Tryckningen av tävlingskartorna ombesörjdes av Institutet för Företagslednings kursgård i Sigtuna.

En stor insats gjordes även av Sigtuna kommun. Kultur- och fritidsavdelningen byggde en ny stig över en leråker från målet i Ansgarsliden, och stod som värd för lördagskvällens fest med middag och kultur, den senare i form av Sigtuna Spelemän med folkdanslag.

Invigningstalare var Nils Ekström, mångårig ordförande i Upplands Orienteringsförbund och nu ordförande för O-ringensföreningen 2001. Leif Almqvist, nuvarande UOF-ordförande, var prisutdelare och avslutade landskampen vid Ansgarslidens klockstapel.

Tävlingsmässigt vann Sveriges förstalag överlägset före andralaget. Därefter följde Norges båda femmannalag och på femte plats kom Danmark. Vandringspriset, som Norge innehade efter en säker seger i fjolårets kamp i samband med orienterings-VM i Grimstad i Norge, har nu Sverige ett år (förvaras på SOFT, Svenska Orienteringsförbundet). Nästa års nordiska landskamp utkämpas i Silkeborg i Danmark.

Nils Wahlberg

TROTSADE "DAMFÖRBUD", ÅKTE VASALOPPET 1924

I Sunnerstaområdet är hon en välkänd figur – den gamla, spänstiga damen som ofta ses promenera på vägarna i villasamhället. Många kanske vet att hon har fyllt 90 år, och att hon heter Anna-Lisa Hellman. Men vad man inte vet är att denna dam är något av ett unikum i svensk skidhistoria.

Det låter kanske märkvärdigt och till och med sensationellt. Men det är inte desto mindre sanning. En sanning som Anna-Lisa hemlighållit – mer eller mindre – under dessa år.

"Olovandes"

Anna-Lisa Hellman tillhör den lilla och unika skara av damer som kört Vasaloppet "olovandes". Det var hon nämligen tvungen att göra, då de nio milen endast var tillåtna för herrar! Inofficiellt åkte Anna-Lisa tillsammans med en kamrat bakom herrarna år 1924 – det är ett väl bevarat faktum.

Damförbudet

Det första Vasaloppet kördes 1922, och redan året därpå vågade en dam utmana manssamhället genom att genomföra de nio milen mellan Sälen och Mora. Den historiska damen hette Margit Nordin, och var gymnastiklärare från Grängesberg.

Och genast blev det stopp för kvinnliga deltagare. Ett stopp som varade ända till 1981.

Men nu kom Anna-Lisa in i bilden. År 1924 skulle Västmanlands bästa åkare, Gottfrid Lindgren ställa upp. Nu var det så, att hans syster Märta var bästa kamrat med Anna-Lisa. Och båda flickorna var duktiga skidlöperskor och beslöt att följa med Gottfrid till Sälen. Mest för att titta!

Start klockan 8

Men när Gottfrid och de andra åkarna stuckit i väg på sin niomilafärd, fick Anna-Lisa och Märta en, som de tyckte, god ide.

– vi åker skidor ner till Mora! Vi ska ändå dit!

Sagt och gjort. Bakom tävlingsfältet åkte de två flickorna hela vägen ner till Mora, som de nådde kl. 8 på kvällen.

Men vi låter Anna-Lisa själv berätta!

– vi var vana skidåkerskor båda två – jag var barnfödd i Kiruna och hade samma år flyttat till Köping. Och det var inga bekymmer att klara av den klassiska distansen. En släde följde åkarna, och på så sätt fick vi möjlighet att äta under de tolv timmarna.

Det var ju ingen tävlingsfart, och vi klarade det bra, fast vi fick ju inte tala om det, erkänner Anna-Lisa.

– I det här sammanhanget kan omtalas, att Gottfrid Lindgren blev 92:a med tiden 8.13.40, samt att 108 man genomförde tävlingen.

En märklig kvinna

När vi träffar Anna-Lisa Hellman i villan vid Talgoxvägen i Sunnersta, kommer man snart underfund med, att det är en märklig kvinna vi har framför oss. Under sin 90-åriga och mycket aktiva levnad, har hon hunnit med åtskilligt som ligger utanför det vardagliga.

Hon har tågluffat i Europa, cyklat runt hela Sverige tillsammans med maken Evald Norling, hon har spelat fotboll så tidigt som 1926, hon har varit ordförande i Kvinnliga Bilkåren och kört lastbil. Och hon har varit en flitig cyklist, till och från det jobb hon skötte i 43 år på fysikaliska-kemiska institutionen. Det var för övrigt där hon träffade den blivande maken Evald.

Anna-Lisa Hellman på skidor 1924. Lägg märke till utrustningen; de rejäla pjäxorna, de långa stavarna och dito skidorna.

År 1929 kom hon till Uppsala efter studentexamen i Strängnäs, och 1932 började hon arbeta på den institution hon blev trogen fram till 1973.

Säkert skulle mycket mera kunna berättas om Anna-Lisa Hellman-Norling, som är en ovanlig och unik kvinna.

Inte bara för hennes Vasaloppsinsats. Men det var den som skulle berättas om här!

Gunnar Falkenäs

(Artikeln publicerad i SAIFbladet tidigare i år.)

Från läktarplats

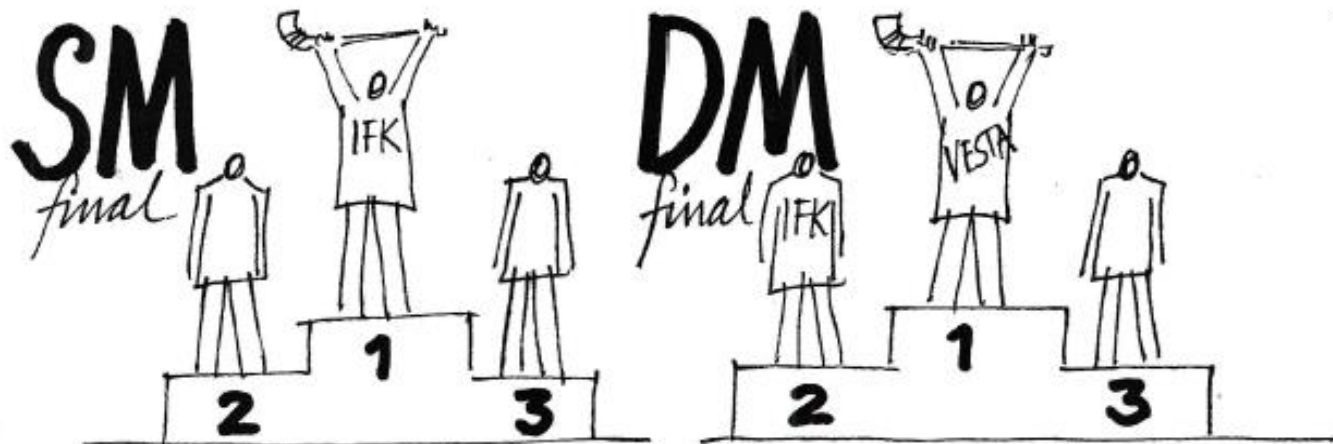
Det var dags för 1933 års DM-final i bandy på Studenternas. Årets Svenska mästare, IFK Uppsala, i dagligt tal kallat "Kamraterna", mönstrade samma lag, som några veckor tidigare hade besegrat Karlstads-Göta med hela 11-1.

Så gled de gultröjade försiktigt ut på den mycket dåliga isen med målvakten "Sleven" Säfvenberg i spetsen, iförd sin gamla skolmössa och den grå islandströjan. De smala benskydden och de hemkomponerade skridskorna fullbordade den kända bilden av den legendariske landslagsmannen.

En mäktig applåd mötte Einar Ask, landets då kanske bäste bandyforward – snabb, hårdskjutande och genombrottsstark som han var.

Inte undra på att varenda smågrabb ville vara "Asken" när man skulle spela sina improviserade matcher på Fyrisån eller annorstädes. De båda femmålsskyttarna från SM-finalen, Roland Carlberg och Putte Öberg, fick också de bland alla de andra IFK:arna sin beskärda del av publikens hyllningar.

Motståndare till Kamraterna var IF Vesta, som hemfört gruppspelen i Östsvenska serien och som efter två segrar mot Linnéa kvalat in för spel i nästkommande års Allsvenska bandyserie.

De två främsta i det blå Vestalaget var den snabbe storskytten Sicke Jansson och målvakten Gösta "Yppan" Fredriksson, båda några år senare figurerande i svenska landslag. Sicke som förresten tillhörde eliten av landets kanotister och som till och med deltog vid OS i Berlin 1936.

Så stod man då, ögon mot ögon, för att göra upp om DM-tecknen i bandy – den 10 mars 1933 om aftonen. Var det förresten bandy man spelade? Knappast! Troligtvis var matchen den sämsta som någonsin spelats på Studenternas – kanske till och med den sämsta i riket under detta sekel!

Vad var det som då fick en att dra en sådan slutsats? Jo, den inte ens från början helt godtagbara isen, som ganska snart uppluckrades till "rena mesosten". Större delen av matchen genomfördes för övrigt i något som närmast kunde liknas vid snöslask.

Att genomföra ett ordnat spel var under dessa omständigheter helt omöjligt. Kamraternas "parhästar" Ask-Karlberg lyckades inte alls i sina förehavanden, och alla de som hade väntat sig få uppleva de mest högklassiga soloprestationer av Einar Ask eller Sicke Jansson, kunde känna sig "blåsta" på läckerheterna. De båda stjärnorna fastnade mestadels i sörjan, om inte annat gjorde bollen det. Det var för bedrövligt!

Som jag minns det var det väl bara en som höjde sig över mängden, och det var vestayttern Kalle Mattsson. Han var tillräckligt lätt för att kunna "hålla sig kvar på ytan", han sprang helt enkelt ifrån sina motspelare. Han var nog den ende som fick något riktigt gjort, därtill bejublad av vestaanhängarna.

Vestaspelarna lyckades bäst med att "skotta blötsnö" och vann därmed DM-finalen med 2-1. Man hade helt överraskande, utan att på något sätt övertyga, slagit de svenska bandymästarna.

Kvar i minnet dröjer en förnimmelse av att en del otrevligheter förekom ute på "isen" och att alltför starka klubbkänslor på en del håll bland åskådarna övergick till provocerande bråk. Någon form av "handpåläggning" uppstod dessbättre inte – och därmed inte heller något blodvite!

Arne P

Jubileumsbok om Jernvallen i Sandviken 1937-1997

**Ny bok om
idrottshistoria**

— SEXTIO SPÄNNANDE ÅR —

"Boken om Jernvallen 1937-1997"

ISBN 91-971627-7-9

Boken omfattar 320 sidor och har drygt 300 bilder.

Ett personregister med 1600 namn,
dessutom ett med många smeknamn, finns.

Kultur och Fritid, Sandviken är förlag.

Boken säljs genom bokhandeln och kostar 399 kronor.

Författare: Kaj Annebrant Layout: Bernt Stenmark

Det vanligaste idrottsliga jubileumsskrivandet brukar gälla någon förening, vars öden man följer genom åren eller en grens utveckling genom tiderna. Men i Sandviken har man tagit ett annat grepp på ortens idrottshistoria, då man utgått från stadens förnämliga idrottsplats Jernvallen, som fyllde 60 år 1997.

Bokens författare är Kaj Annebrant, naturaliserad sandvikare sedan många år och mycket kunnig i allt vad idrott heter.

Författaren har med utgångspunkt från idrottsplatsen skildrat olika grenars framväxt, presenterat framstående idrottsmän och idrottsskivinnor som uppträtt där, redogjort för Järnverkets och kommunens intresse för och stöd till idrotten. Texten består av fristående korta uppsatser i olika ämnen, men alla har ett samband med Jernvallen. Boken är rikt illustrerad. 1600 namn ingår i det omfattande personregistret, många med direkt bindning till Sandviken. Den allmänna samhällsutvecklingen från 30-talet och framåt speglas i många av artiklarna.

Ett längre avsnitt i boken skildrar "hur det började" i samband med Järnverkets 75-årsjubileum 1937.

Det var verkets chef, Karl Fredrik Göransson, som ville göra något för bygden och för företagets anställda med familjer. Han fick styrelsen att tända på idén om en jubileumsgåva. Det blev Jernvallen som byggdes upp av bruket i många etapper.

Under de första åren, då järnverket låter bygga anläggningen och sköter driften och underhållet med egen personal, dominerade den patriarkaliska bruksandan fortfarande i staden. Men 1958 hade järnbruket fått ny regim och önskade överlåta anläggningen till staden redan i januari 1959. Så blev det emellertid inte, för kommunen tvekade att ta emot gåvan, som antogs komma att orsaka en skattehöjning om 30 öre per skattekrona. Efter mycket köpslående gick dock anläggningarna 1960 över i stadens ägo. Idrottsorganisationerna visade förståelse för brukets handlande. Överlåtelsen kom tydligen att ses som ett led i den offentliga sektorns expansion.

En artikel, som också ger en allmänhistorisk aspekt på året 1943, handlar om bildandet av en "Pojkring" för idrottande pojkar upp till 15 år. Sandvikschefen Göransson och en rad andra honoratiöres och ledare för en rad olika idrotter och massor av pojkar samlades i lokalen Valhalla vid bildandet. 1944 hade man t.ex. 400 pojkar på en upptaktsträff. Men var fanns alla flickor? Vem tog hand om dem? Flickorna var tydligen – som på många andra platser i landet – osynliga i 40-talets idrottsrörelse.

Boken avslutas med "Smått och gott från Jernvallen". I det kapitlet finns en kronologisk sammanfattning av vad som hänt på "vallen" från 1935 till 1996. Här finns också en förteckning över ortens föreningar med stiftelseår och en lista på drygt ett 100-tal kända idrottsprofilers smeknamn. Ett lokalt sådant är "Klangen" för Sandviken-ledaren Lennart Andersson!

Inga Löwdin

STYRELSEN 1998

Ordförande

Inga Löwdin, Tegnérgatan 36 C, 752 27 Uppsala
Tel. 018-537874

Vice ordförande

Nils Wahlberg, Kamomillgatan 7, 754 47 Uppsala
Tel. 018-258932

Sekreterare

Per Jancke, Hjalmar Brantingsgatan 27, 753 27 Uppsala
Tel. 018-144213

Skattmästare

Hilding Gullström, Johannesbäcksgatan 36 A, 754 33 Uppsala
Tel. 018-255104

Klubbmästare/arkivarie

Hans-Magnus Gauffin, Tiundagatan 53, 752 31 Uppsala
Tel. 018-543662

Övriga ledamöter

Elsie Ekedahl, Gärdesgatan 2, 193 32 Sigtuna
Tel. 08-59250583

Rolf Pålbrant, Hösträngsvägen 13, 756 47 Uppsala
Tel. 018-302573

Adjungerad Norduppland

Birger Lindell, Yvre, Pl 9087, 815 00 Tierp
Tel. 0293-50038

Adjungerad Västuppland

Rune Jansson, Slottet, ingång C, 752 37 Uppsala
Tel. 018-500228, 0292-31087, 010-2077423

Revisor

Lars-Erik Larsson, Ulvåsa, 740 10 Almunge
Tel. 0174-260 38

Revisorsersättare

Sune Johansson, Malma Ringväg 9, 756 45 Uppsala
Tel. 018-301337

Tisdagen den 20 oktober kl. 19

arrangerar

UIHF i samarbete med SISU

ett idrottscafé

på Upplands Idrottsförbund

”US-profiler och kufar under två sekler”

**Arne Pettersson berättar och visar bilder
från upsaliensisk simhistoria**

Välkommen!

Ta gärna med Dina vänner.

Ingen föranmälan.

UIHF:s styrelse

Innehåll i detta medlemsblad

Bille Bild svarar för originalillustrationerna

1. Lite av varje från styrelsen
2. Från idrottshistoriekonferensen i Vänersborg (Inga Löwdin)
3. Andra idrottshistoriska organisationer i Sverige
4. Köp-, sälj-, bytes- och lånemarknad
4. Hänt sen sist (Inga Löwdin)
6. Något om forskning i idrottshistoria (Rolf Pålbrant)
9. Mina klasskamrater om 25 år (Bernt Karlsson)
10. Idrottsklassen 3⁴ b (Bernt Karlsson)
11. IFK Sigtunas 25-årsjubileum 13.6.1998 (Elsie Ekedahl)
14. nordisk landskamp i Precisionsorientering 5-6 september 1998 (Nils Wahlberg)
15. Trotsade damförbud, åkte Vasaloppet 1924 (Gunnar Falkenås)
17. Från läktarplats (Arne P.)
18. Jubileumsbok om Jernvallen i Sandviken; recension (Inga Löwdin)
19. UIHF:s styrelse 1998
20. Inbjudan till idrottscafé med Arne Pettersson; Innehållsförteckning.